

mentlig opnaas ved den foreslaaede Affattelse. Denne gør det nødvendigt i Paragraffens 2det Stykke efter Ordet „forhandlet“ at tilføje „uddelt eller udlejet“.

Rigtigheden af selve det for Erstatningens Beregning opstillede Princip kan omtvivtes, men de tilsvarende Regler findes ikke blot i vor gældende Ret, men ogsaa i de fleste fremmede Love, og da Reglen har visse praktiske Fortrin — navnlig Simplicitet og Sikkerhed ved Erstatningsberegningen i de normale Tilfælde — er det ikke fundet nødvendigt eller rigtigt i dette Punkt at foreslaa Forandringer i Realiteten, men blot en tydeligere Affattelse.

Til § 18.

Denne Paragraf har et væsentligt videre Omraade end den nærmest tilsvarende Bestemmelse i Lov 1857 § 21, hvilket er en nødvendig Konsekvens af Lovens ved §§ 1 og 2 angivne videre Ramme. Reglen om Erstatningens Beregning er affattet noget mere præcist, og det er herved søgt at bringe den saa vidt muligt i Harmoni med Grundfætningen i § 17.

Til § 19.

Medens Tilregneligheden bør være Betingelse for egentlig Erstatningsansvar saa vel som for Strafansvaret, synes der ikke at være Grund til at lade den, der utilregneligt krænker andres Forfatterret, lukrere herved. Den indvundne Nettfortjeneste bør han udlevere. Af Hensyn til de Misligheder, der klæbe ved Anvendelsen af Berigelsesmaalestøffen i egentlig teknisk Forstand, er det foreslaaet kun at tage Hensyn til, hvad der er indbundet ved den uretmæssige Benyttelse, uden at der tages Hensyn til, om den paa gældende i Ansvarrets Djeblik kan siges endnu at være beriget. Herved adskiller Forslaget sig fra de i øvrigt tilsvarende Bestemmelser i den tyste Lov §§ 18 og 55.

Til § 20.

Da det vilde være for strengt at paalægge den, der har forsømt Angivelse af Navn eller af Forfatterens Navn, naar Benyttelsen ellers er lovlig, det almindelige Ansvar efter § 17, hvilket i Mangel af særlig Regel maatte antages, og da hint Paabud i § 14 paa den anden Side bør kunne haandhæves, er det fundet rigtigt at give en særlig mildere Straffebestemmelse for dette Tilfælde. En tilsvarende Regel findes i norsk Lov § 27, svensk Lov § 17, finsk Lov § 23, tysk Lov § 24 og ungarsk Lov § 24.

Kapitel IV.

Om det systematiske Hensyn, der har ført til at optage Bestemmelserne i §§ 24—27 paa dette Sted, er det fornødne sagt ovenfor i de almindelige Bemærkninger til første Afsnit.

Fristen for Forfatterrettens Varighed er, affet fra det særlige Forhold, der omhandles i § 24, gennemgaaende sat til 50 Aar fra Udløbet af Forfatterens Dødsaar eller — ved anonyme og pseudonyme Værker — fra den første Udgivelse. Om det er rigtigt at sætte denne eller overhovedet nogen Grænse for Forfatterretten, er ganske vist meget tvivlsomt, men det tør vistnok antages, at den almindelige Opinion endnu ikke er naaet til at gøre sig fortrolig med den Tanke, at Forfatterretten bør være af ubegrænset Varighed. Derfor er det ikke fundet tilraadeligt principielt at forlade den gældende Rets Standpunkt. Den her fastsatte Frist stemmer ogsaa med de fleste fremmede Loves¹⁾, kun ganske enkelte sætte en længere Frist²⁾, mange en kortere³⁾. I øvrigt bemærkes:

Til §§ 21, 22 og 23.

Ved Affattelsen af disse Bestemmelser er det tilstræbt at affæere den Tvivl, som de gældende, noget indviklede Regler i Lov 1857 §§ 2, 3, 6, 7, 8, 19, jfr. Lov 23de Februar 1866 § 4, Lov 21de Februar 1868 §§ 1 og 3, og Lov 12te April 1889 § 1, i forskellige Retninger efterlade, samt overhovedet at give Reglerne en saa vidt muligt udtømmende og nøjagtig Affattelse. En særlig Regel om posthume Værker er anset overflødig. Reglen i § 21 synes at give Forfatterens Arvinger alt, hvad der billigtvis tilkommer dem, naar der overhovedet sættes en Frist. Affet fra Fristens Forlængelse, ere de ved § 23 gjorte Forandringer i Reglen i Lov 1857 § 8 rene Redaktionsændringer af mindre Betydning.

Til §§ 25 og 26.

§ 25 stemmer ganske med den gældende Ret; Paragraffens andet Stykke udtaler ex tunc, hvad man vistnok ogsaa uden særlig Udtalelse herom vilde antage. Derimod af-

¹⁾ Norsk Lov §§ 7—10, jfr. § 34, svensk Lov (1877) § 7, jfr. dog § 14; finsk Lov § 3; fransk Lov af 14. Juli 1866 Art. 1; belgisk Lov Art. 2 og 5; ungarsk Lov §§ 11—14, jfr. dog § 15.

²⁾ Spansk Lov Art. 6.

³⁾ Tysk Lov §§ 8, 9, 11, svejtsk Lov Art. 2, engelsk Lov af 1. Juli 1842 § 3 (5 og 6 Vict. C. 45).